

Ens ha arribat

Aguirre a Catalunya

Esperanza Aguirre parla de la seva visió de Catalunya aquest diu-jous al Círculo Ecuéstre. A Madrid diuen que és el Club Bilderberg català. I és que n'hi ha que parlen per no callar.

Any Salvador Espriu

Obria l'aire com si fos una faldilla amb cremallera i no parava d'esbatanar-lo fins a l'últim forat del silenci.

Són faves comptades

Martí Gironell

El 'haijin'

El haiku és una de les formes de poesia tradicional japonesa més conegudes arreu del món. És una composició breu, normalment, de tres versos i la seva poètica es basa en la sorpresa i l'embadaliment que produeix al poeta, el *haijin*, la contemplació de la natura. És un gènere que han conreat autors tan diversos com ara Joan Salvat-Papasseit, Salvador Espriu, Llorenç Vidal i J.N. Santaeulàlia, entre d'altres. Conec una persona que col·labora en aquest diari, exalcalde de Girona i exconseller de la Generalitat, que ha tingut l'habilitat de combinar aquesta tradició milenària japonesa amb una de les noves formes d'expressió contemporànies, les piulades a Twitter. Segueixo el compte a Twitter d'en Quim Nadal des que va començar l'estiu del 2011 i recordo que al cap d'unes quantes piulades li vaig escriure un comentari: "Aquests

Nadal ha esmolat l'eina comunicativa del moment per fer sentir els diversos matisos de la seva veu

haikus de la quotidianitat que fas, estaria bé veure'ls aplegats i publicats en forma de llibre." Em va respondre que no ho descartava perquè com el meu n'havia rebut d'altres, de comentaris en el mateix sentit, que l'animaven a recopilar-los. A dia d'avui, Nadal ha fet més de deu mil piulades i només unes dues-centes formen part d'aquest llibre de tan sols 350 exemplars titulat *Glops de vida*, que és una selecció d'Enric Prat i Pep Vila. Lluny de la retòrica política de les dissertacions universitàries, Nadal ha esmolat l'eina comunicativa del moment, el Twitter, per continuar fent sentir els diversos matisos de la seva veu i compartir-los amb tothom, tinguin o no Twitter. Aquells discursos llarguíssims, les respostes eternes de l'etapa de conseller portaveu del govern que, lògicament, van ajudar a popularitzar els guionistes del Polònia, no tenen res a veure amb la concreció i el missatge que atresoren les seves piulades. Pensaments, reflexions, observacions del paisatge que l'envolta –el més immediat de la seva Girona natal– però també opinions valorant l'entorn polític i social que ha ajudat a forjar una personalitat característica i ara incòmoda per a alguns sectors del seu partit. Hi ha un haiku de Josep Masats que diu: "Que canti un grill, no et fa sentir tan sol en l'infinit."

Les cares de la notícia

TRIBUNAL CONSTITUCIONAL

Fco. Pérez de los Cobos

La llei de l'embut

La llei de l'embut: ample per a mi, estret per als altres. El Tribunal Constitucional, que tan prim va filar en el cas de Pérez Trepmp, ara no considera que ni ser militant del PP ni ser militant de l'anticatalanisme hagi de ser res que justifiqui una recusació. Després s'estranyen que el TC no tingui prestigi.

PORTAVEU DEL PSOE

Soraya Rodríguez

Demagògia barata

El PSOE, com els altres partits espanyols, ha sortit de patolls perquè TV3 s'ha atrevit, en un informatiu infantil, a treure uns nens que van anar la via independentista. Cal protegir el menor! Volen demagògia? Aquí la tenen: preocupin-se més pels infants que s'han quedat sense beca menjador, senyories.

MINISTRA DE FOMENT

Ana Pastor

Mala planificació

Ara resulta que totes les autopistes radials de Madrid –totes– estan en concurs de creditors. Això s'explica, diuen, per la crisi. Però la veritat és que Madrid ja tenia bones comunicacions sense les autopistes. Es van fer perquè la capital d'Espanya s'ho mereixia. Així es fa tot. I que paguin els altres.

PRESIDENTA DE MADRID

Esperanza Aguirre

Intel·ligència clarivident

Esperanza Aguirre ens il·lumina: la culpa de l'auge de l'independentisme és de l'escola. A banda que aquesta opinió podria ser objecte d'una querrela ja que acusa els mestres de no fer la seva feina, ¿com és que la generació catalana que es va educar en el franquisme no ho és? Pregunta massa difícil per a ella, potser.

Vuits i nous Cercas

Manuel Cuyàs

Em diuen que dintre del partit Ciutadans hi ha oberta una discussió per si acaben donant suport a la celebració de la consulta. Naturalment per votar "no", i també, i molt principal, per deixar sol el PP, que disputa a Ciutadans espai polític. Segons les enquestes hi ha a Catalunya una majoria de por que voldria ser consultada, i com que entre aquesta n'hi ha d'haver molts amb el vot negatiu decidit, Ciutadans els vol arreplegar. El problema per a ells, i suposo que aquest deu ser un dels grans punts de la discussió, és que situant-se a favor de la consulta abonen en aquest punt les tesis de Mas i de Junqueras i això pot ser in-

compès pel seu electorat més radical. Ja ho veurem.

En tot cas, aquest cap de setmana l'escriptor Javier Cercas, que és proper a Ciutadans, ha mirat de dinamitar les tesis dels sufragistes del partit amb un article molt enrevessat al diari *El País* on situa la consulta en un estadi més pernicios que la mateixa independència. Alguns admiradors de Cercas s'han estranyat que l'escriptor vinculat a Catalunya sigui impermeable a l'aspi-

ració de tants catalans que volen ser consultats.

A *Anatomia de un instante*, el millor text sobre el cop d'estat del 23 de febrer del 1981, Cercas escriu un capítol brillantíssim quan afirma que els tres executants del cop per separat, Armada, Milans i Tejero, tenien un greuge personal, professional o polític amb cada un dels tres diputats que aquell dia no es van aju-

pir al Congrés, també per separat: Suárez, Gutiérrez Mellado i Carrillo. Un joc de simetries molt propi del Cercas admirador de Borges. Només que hi va haver un quart que no es va ajupir i que, al contrari d'alguns, no es va amagar ni fugir. Parlo de Jordi Pujol, que es va mantenir ferm i despert al Palau de la Generalitat i va ser una peça fonamental perquè el cop fracassés. Pujol, a més, i aquesta és la suprema simetria que Cercas oblida, representava allò que unia els tres revoltats: els nacionalismes que treballaven en contra de la unitat d'Espanya. Pujol i el seu gest no són gairebé esmentats al llibre. Per Cercas l'espai mental és Espanya i aquí és on Ciutadans es deuen trobar encallats: si estan a favor de la consulta entren de ple en el sistema polític català, si hi estan en contra la referència és Espanya, la de Cercas i tants dels seus.